

slaget blev stillet af den tidligere regering i 1999 efter den mislykkede Seattlekonference. Vi synes også, det er et godt forslag, der er også arbejdet med det i Europa-Parlamentet, det er blevet behandlet i Europa-Parlamentet, og vi har fundet støtte i en resolution fra oktober 2001 om åbenhed og demokrati og så selvfølgelig handel. Så det er altså en position, vi deler i Europa, og som Danmark har været bannerfører for.

Men jeg er nødt til også at oplyse, at det jo altså ikke er sådan, at alle WTO's lande ønsker det. Forslaget har mødt en betydelig modstand blandt udviklingslandene, så der har vi igen den situation, at vi kommer med vores demokratiske mønstre, og så er der altså et betydeligt antal udviklingslande, der siger, ja, det kan I godt komme med, men det ønsker vi altså ikke. Så det er altså noget, som vi står for, som vi arbejder for, men hvor vi ikke møder forståelse i så mange udviklingslande, som vi ville ønske.

Så må jeg rekapitulere her til sidst: Der skal nye initiativer til, EU skal fastholde de løfter, der bliver givet, EU skal skærpe sin politik, EU skal gå i dialog med de andre lande nu frem til fortsættelsen af forhandlingerne, som skal genoptages, når man har fået tænkt sig om. Det sker jo på ambassadørniveau. Den 15. december går jeg så ud fra, at man starter igen. Danmark har taget initiativ til det nordisk-afrikanske initiativ bl.a. for at diskutere, hvordan vi kommer videre, hvordan vi undgår det sammenbrud, hvor nogle, synes jeg, kom til at stå i vejen for deres egne interesser, selvfølgelig også for vores, for vi havde også interesse i at få et resultat.

Det er da nok rigtigt, at vores bud kom for sent og startede med at være for lidt, som det er blevet sagt her. Det var nok også, fordi man fejlvurderede tidsfaktoren under forhandlingerne. Man afleverer jo ikke sit sidste kort, før det klart er det sidste kort.

Vi skal igennem EU, hvor vi vil foreslå det, sørge for, at de enkelte ulande går i tættere kontakt med de udviklingslande, som de har særlige forhold til. Jeg har nævnt, hvem vi har, det er de 15, der er vores programsamarbejdslande. Vi skal arbejde videre med de fattige landes landbrug i overensstemmelse med det, jeg har sagt før, og her trække på tankerne fra Mellempolitik Samvirke, og jeg arbejder på en international dimension efter nytår.

Vi skal se på WTO, så WTO's system ikke fremmer et sammenbrud, og der er det jo, som hr. Claus Larsen-Jensen sagde, nødvendigt, at vi styrker formanden gennem at styrke det system,

som skal lægge op til ham, som han skal trække på, og som ikke fungerede godt nok i Cancún. Vi skal jo også se på formandsrollen, jeg synes ikke, det er tilfredsstillende, at fordi man er værtsland, får man også automatisk formanden, som så altså kan gøre, hvad han vil.

Der har også været andre forslag om, at man måske mere skulle have et gruppeformandskab. Så afhænger det jo ikke af, hvad én person måtte finde på i en given situation at opgive.

Kl. 13.15

Jeg har selv engang, hvis jeg må tillade mig at give et eksempel, ledet ozonforhandlingerne, og der havde jeg den rolle at finde en løsning, fordi Danmark var værtsland, men jeg kan forsikre for, at det ikke var lykkedes, hvis ikke UNEP havde haft en meget, meget dygtig generaldirektør og et system bag ham, og det er der også brug for omkring formanden i WTO.

Første næstformand (Svend Auken):

Så går vi til anden runde, og det er først den første ordfører for forespørgerne, og det er hr. Keld Albrechtsen, og derefter hr. Jørn Jespersen.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige udenrigsministeren tak for besvarelsen af de spørgsmål, vi har stillet, og i det hele taget tak for en debat, som jeg synes har været med til på mange måder at skabe den offentlighed om de her ting, som er så tiltrængt, men også med hensyn til indholdet at give Danmark en lidt bedre politik, end vi havde i forvejen.

Jeg synes, det er flot, at ministeren kan gå herop og sige, at o.k., når man kigger på forløbet, så var det nok for sent og for lidt, og det må vi lære af. Jeg er godt tilfreds med, at ministeren kommer med den markering.

Jeg har tidligere i et svar til, jeg tror det var hr. Henrik Vestergaard, sagt, at der er forhold, der gør det meget vanskeligt for Enhedslisten at stemme for det her forslag til vedtagelse, som regeringspartierne med flere partier har fremsat. Hovedproblemet, det største problem jeg synes der står tilbage, er Singaporeemnerne og den formulering af det med investeringsaftaler osv., som også ministeren gentager her til sidst, og som hr. Claus Larsen-Jensen kom med, nemlig dette udtryk »i sidste instans«. Man skal forhindre, at det blokerer »i sidste instans«. Det betyder altså en meget passiv linje faktisk med risiko for, at man gentager nøjagtig det, der førte til sammenbruddet i Cancún, nemlig at man kom